

980711-1

Když se nám někdo pokouší představit tím, že o sobě říká, co považuje za nejpodstatnější, máme obvykle samozřejmou tendenci to brát s rezervou. Nikoli pouze proto, že bychom mu nechtěli důvěřovat (i když i to může hrát roli), ale zejména proto, že – jak víme z mnoha zkušeností – nevíme, do jaké míry ten člověk opravdu zná sám sebe. Vždyť na počátku (vlastně před samým počátkem, spíše tedy u kolébky) filosofie oslovovalo Řeky heslo z Delf: „Poznej sám sebe!“. Všichni tomu dobře rozumíme, a rozumíme i tomu, že to je dodnes výzva i pro nás. A stejně tak dobře víme, že sami sebe dobře neznáme, protože v nepředmídaných, naléhavých a kritických situacích bývá naše jednání a reagování nejednou překvapením právě pro nás, ať už jde o selhání, které vůbec neodpovídá tomu, co jsme si o sobě mysleli, anebo naopak o výkon, jaký jsme od sebe sami nečekali.

(Písek, 980711-1.)